

LUNA

*Avagy mint párolgott el egy könnyed álomból a mágia,
mikor tömény valósággá érett a fantázia*

BODA OLIVÉR

ÁBRÁNDOK BETEGE

Luna, a kis holdsugár-leány ábrándozva nézte
Ablakából az elérhetetlennek tűnő Földet,
Fejében forró álmok, mint igazgyöngyök zörögtek,
Ahogy a közeli bolygó életét szemlélte

S elégedetlen lelkébe szívta mindazt, mit látott:
A játszadozó Végzet kacifántos kontrasztjait,
A dús Sors mindenkinek-másképp-bűgő harangjait,
S biztonságos rabság helyett vad szabadságra vágyott . . .

S rákos betege lett e fonnyasztó, halálos kórnak
Mi rossz, szuvas agyarást sejtjeibe mélyesztette,
Elkíváncozott a lakból, mely soká kényeztette

Oly gyermek kapálózásával, kit túlzottan óvnak . . .
Luna, a bús holdvilág-leány ábrándozva nézte
A Földet, s fény-szeméből könny hasadt lázasan, égve . . .

LANDOLÁS

Luna, a rebellis holdsugár-leány meglógott
Az otthonból, mely Istenségként bálványozta Őt,
Nem nézett vissza, nem dobott kecses búcsúcsókot
A dajkáló gyermekornak, és azt hitte felnőtt,

S megérett arra, hogy egymaga megostromolja
A lelkében harsogó álmok magas várfalát,
S elkényeztetett múltját feledésbe tiporja.
Óh, naivan hitte, hogy megnyerheti a Csatát . . .

A Földre stoppal érkezett – a Nap röpítette
Titokban a tintatollú vén éj szárnya alatt,
S mire a friss hajnal bimbója szirmokká fakadt,

Az áhított világ zord peremén partra tette . . .
Luna, a törékeny holdvilág-leány meglógott
Otthonról, s élete idegenben folytatódott . . .

KALLÓDÁS

Luna, a szép holdsugár-leány a Földön kallódott,
Gyanútlan szívét a romlás hínárja fojtogatta:
Magáévá tett egy hibbant, öngyilkos életmódot,
S sivár létét a heroin kolonca nyomorgatta,

Mert a szeleburdi leányzó nem találta helyét
Az álmokban túl tökéletesre csiszolt világban,
S a Valóság ráöntötte kíméletlen bélyegét:
Óh, ma már csak roncs, ki narkóért rohangál ziláltan . . .

A dicső ábránd, miért fiatalom lelkesedett,
Akár makacs tébolyult lehetetlen rögeszméért,
Mostanra okádékszagú epévé keseredett

S tudja: örültség volt vesződni ezért a szeméért . . .
Luna, a roncs holdvilág-leány a Földön kallódott,
S fuldoklott, de megmenteni esély már nem adódott . . .

ELVONÁS

Luna, az ifjú holdsugár-leány szűz kínjában
 Egy betegségnek, mit önmaga lobbantott lángra,
 Fetrengett a Földön, míg görcsös váltóláz rázta,
 És jégforrón ölelte az elvonási áram . . .

Életét az Ábrándok szép szirtje öklelte fel,
 Nem volt már más, csak az Álmodók Szent Hajótöröttje,
 Az elmúlás bárdját köszörülte nyöszörögve
 S várta, hogy hajszolt szívét várfalra szögezze fel

– a Valóság várfalára! –, mint becses trófeát,
 Ennek a csillagködben csellengő hercegnőnek,
 Kit a kanos Sors a Végig még párszor jól meghág

S kinek lelkén e fallosztól üszkös sebek nőnek . . .
 Luna, a narkós holdvilág-leány bő kínjában
 Fetrengett, és dobálta az elvonási áram . . .

ZUHANÁS

Luna, a beteg holdsugár-leány árván bolyongott
 Egy földi város sikátorokká sorvadt utcáin,
 Álmat, akár Ábelt, megölte a Valóság – Káin,
 S lenge, ledér lelke a másnapért már nem szorongott . . .

Szíve érzéketlenné erjedt e földi cefrében,
 A serdülőkori ábránd pozdorjává zúzódot
 A Realitás közönyös gerincén – itt nyúzódot
 Le illúzióiról a védőszövet egészen;

Itt költözött be úrnőként a fertő kastélyába
 Megcsapolva a Narkó-anya járványvemhes keblét,
 S itt árulta először pénzért szeplőtelen testét

A heroin ellentmondást nem tűrő parancsára . . .
 Luna, az árva holdvilág-leány sírva bolyongott
 A Földön, és üres vére anyagéhségtől korgott . . .

O. D.

Luna, a rongyos holdsugár-leány dúlt, álom-hű
 Szíve mohó sebének űzött az utcán étket,
 S e durcás szív, melyet hetyke elszántság izma nyű,
 Akár otromba hasábról favágó a kérget,

Nap mint nap egy életre ajzott vágyért dobogott,
 S bár csodát remélt káprázatban leledző lelke,
 Míg a könnyelműen elherdált múltért zokogott,
 Magába zárta a Valóra-Vált-Álmok kelyhe . . .

S nézték e poshadt drámát a rátarti csillagok,
 S együttérzés szikrázott könnymaszatos szemükben,
 S bár láttak tragédiát, számtalant, életükben

Fény-szívük most e kedves lényért dobbantott nagyot . . .
 Luna, a fixer holdvilág-leány kis, álom-hű
 Szívébe halált oltott egy vénába fulladt tű . . .

KALEIDOSZKÓP

Örökballada

AZ ÉJ

Az Éj kibontotta kócos, karamellszínű haját,
 S a vadóc fürtöket csillagfüzérrel ékszerelte,
 A Hold napfény-öntötte medálja megkétszerelte
 Szépségét, észbontóvá varázsolvá ében nyakát;

De hiába aggatja magára drágaköveit
 Akár középkori despotanő öröklött kincsét,
 S hiába keni arcára legelbűvölőbb sminkjét
 Ős, tanthalosi szerelem kalapálta szögeit

Rizsportól csillámló mellkasába az élő szívig;
 S bár szüntelen csinosítja illatos, ápolt testét,
 S szép Tejút-ruhája feszül kislányos keble halmán,

Minden reggel különös gyásznép kíséri a sírig,
Hiszen végeérhetetlenül kileheli lelkét
Örök kedvese, a Nappal harmatos hajnal-ajkán . . .

A NAPPAL

Az Adonisz-szépségű Nappal-ifjú fényesre
Csiszolt lovagi arany-páncéljában pompázott,
Sugár-rabjaival izzó fejére tétette
Makulátlan koronáját, s láng-szöges korbácsot

Ragadott, hogy az engedetlen Földet büntesse,
Mi dévaj pörgésével megölte szerelmesét,
Kiért epedt, cónokat hamuvá tüzelve,
Sziszifuszi szerelemmel, egyre szítva hevét . . .

S e meddő tusától orcája ráncossá csúfult,
Mégfáradt szeméből a világra könnye zúdult
Hét színné tördelve e prizmat átöfő fényét . . .

S őskortól vágyja így elérhetetlen aráját,
Pedig az nem boldogságát hozza, nem . . . halálát . . .
. . . S az Éj újra kibontja karamellszín sörényét . . .